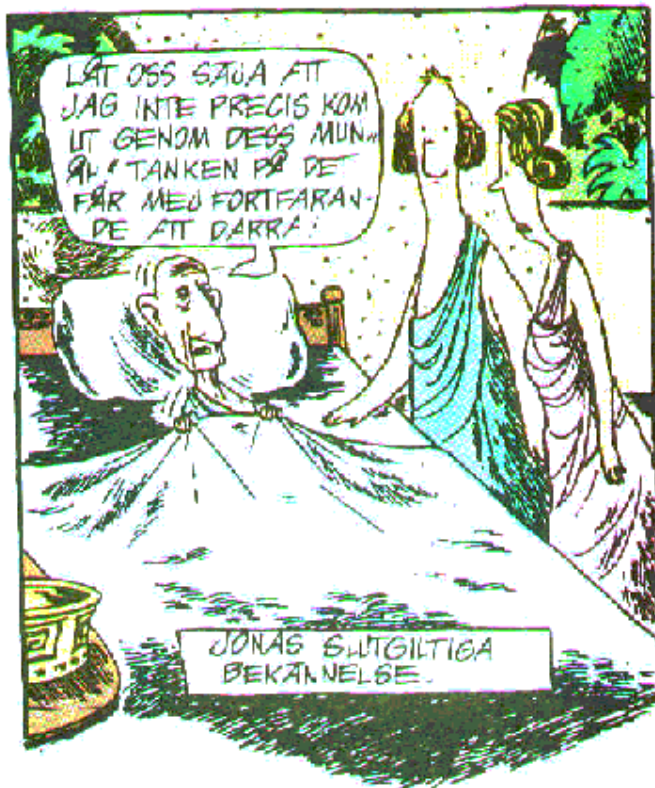

1999-06-01, del 98

Citat är något jag tycker mycket om. Här är två stycken att fundera över:

- I framgång känner våra vänner oss. I motgång känner vi våra vänner.
- Subtilitet: Att säga vad man tycker och sedan se till att komma utom räckhåll innan den andre förstår vad man menar.

Och som avslutning en liten skämtbild om en annan känd Jonas...

1999-06-02, del 99

Jag har som rutin varje morgon att försöka läsa Annicas och EvaP:s dagböcker samtidigt som jag äter frukost. Så även i måndags morse. När jag läste Annicas dagbok såg jag att hon skrivit om mig den 31 maj. Glad i hågen gick jag till jobbet och tänkte att det måste jag visa kamraterna. Men vad?! Annica hade hunnit uppdatera till juni månads dagbok. Och när jag försökte plocka fram maj så fanns den inte. Jag väntade en halvtimme och då fanns maj där igen - men det såg lite annorlunda ut jämfört med på morgonen hemma. Det stod *fuck* över hela skärmen och en förklaring om att Annica råkat radera hela maj månads dagbok. Hon undrade om någon kanske hade den i sin cache. Genast mejlade jag henne och meddelade att jag förmodligen hade det hemma i datorn, eftersom det varit sista sidan jag varit inne på och läst. Mycket nervös och orolig

Åkte jag sedan hem och startade datorn. Och jo då, den fanns. Så då var det bara för mig att mejla över maj månads dagbok. Jag tror Annica blev glad för detta. Det verkar tyda på det när man läser hennes dagbok (och de mejl jag fått från henne). Klart man hjälper till om man kan! Jag fasar själv för den dag jag råkar radera något från min hemsida. Jag har säkerhetskopierat allt, men eftersom jag uppdaterar och gör ändringar varje dag, så finns inte allt det som är aktuellt på diskett¹. För jag tror man förr eller senare gör någon fadäs. Om inte annat så kanske datorn pajar eller får något virus som raderar allt. Och då är det kört.

Nu är det bara två arbetsdagar kvar innan semester. Och på lördag ska jag på Tollarps marknad. Det är inte mycket till marknad, men det är roligt att komma "hem" och träffa alla man känner i byn. Det är inte klokt vad alla har åldrats sedan jag flyttade hemifrån för drygt tio år sedan. Förmodligen har jag också gjort det? Så för min del så är det inte så mycket för att gå och handla *skit* på marknaden, som att få träffa lite känt folk och istället snacka *skit*.

Åtta arbetstimmar kvar... semester...

1999-06-03, del 100

Jag känner att jag borde skriva något upplyftande och kul i dag, men jag avstår. Känner också att jag håller på att sjunka in en djupare depression lagom till semestern. Inte kul det heller.

Fyra (usch) arbetstimmar kvar innan semestern...

1999-06-04, del 101

Den som förtjänar semestern bäst får gå på semester först! Visst har jag rätt! Helt plötsligt har jag blivit livsnjutare. Tänka sig... Det är ju sommar! Typiskt nog så börjar mitt semesterfirande med regn. Men det gör inget. Jag kan njuta av min nyfunna och efterlängtdade ledighet ändå!

Jag slängde² kryckan i går. Det går faktiskt utan, men står jag någon längre stund (typ tio minuter) så börjar jag vackla. Jag får vara försiktig så jag inte lägger mig raklång över någon stackars tant när jag väntar på bussen. De skriker så beklämmande och vill inte sluta. Mina fingrar vill fortfarande inte lyda mig ordentligt. Frustrationen kommer nog sig mycket av att jag inte längre har drygt 500 nedslag i minuten, som jag faktiskt kan komma upp i. Det motsvarar ungefär 8-9 nedslag per sekund. I normalfall så kommer jag inte upp i det, men enligt tester jag gjort så är det inte omöjligt om förutsättningarna är de rätta. I genomsnitt när jag jobbar har jag kanske 300 nedslag per minut. Nu har jag bara 1-2 nedslag per sekund, och då är där många felnedslag inräknade.

¹ Diskett? Länge sen...

² Snarare "ställde undan".

Det är så hemskt; en 13-årig flicka har försvunnit i staden och man har inte funnit henne ännu. Hon är lätt utvecklingsstörd och har försvunnit ur en bil där hon satt och väntade på sina föräldrar. Det har nu gått mer än ett dygn.

Något annat som jag retar mig på är att en 19-årig satt sig och eh, bajsat utanför McDonalds vid deras uteservering? Han greps men nekar till anklagelserna trots att en polis stod som vittne tre meter ifrån honom. Hur kan man förneka en sådan händelse? Då måste man verkligen vara *braindead in the head!*

Ytterligare en sak retar mig (Nu har jag kommit upp i varv!) på ett väldigt gnagande sätt. Polismördarna! De har fått namn och nästan stjärnstatus med tillhörande såpaföljetänger i dagspressen. Förtjänar de den personliga uppmärksamheten? "Heter si och så och är så ledsen och förtvivlad och är oskyldig men ack så rädd för polisen kanske skjuter nu och vill ha mamma hos sig". Är de vuxna och ansvariga för sina handlingar, eller? Något jag saknar är beloppet de kom över vid bankrånet. Jag vill veta till vilket pris de offrade två polisers liv. Oavsett summan så hade man då sett det hela i ett annat perspektiv. Deras ynkedom hade framstått med större klarhet. Om nu någon skulle tveka på den punkten.

Lugn, bara lugn. Jag ska ju ta det lugnt nu och vila mig. Inte sitta här och reta upp mig själv tills jag får en hjärnblödning. Sjukvården är överbelastad som den är ändå.

"Saliga äro de kortfattade, ty de skola få låga telefonräkningar". Märkligt. Jag avskyr att tala i telefon och har ändå skyhöga telefonräkningar. Kan det vara Internetuppkopplingen?

Vi ses i morgon med en rapport om hur jag hade det på Tollarps marknad och om alla skandaler som där varit sedan jag lämnade byn. Har det inte funnits några skandaler så får jag väl ställa till med en. Allt för att roa mina dagboksläsare.

1999-06-05, del 102

Ack, vilken besvikelse! Här kommer jag, den förlorade sonen, hem till byn (Tollarp) och ingen verkar uppskatta eller uppmärksamma det på det vis som jag förväntat mig? Där fanns:

- Ingen välkomstorkester som spelade någon nykomponerad hymn skriven av Benny Andersson.
- Inget packdjur, typ åsna/mula, som bar mig genom samhället.
- Inga palmlad som lades ut på gatorna.
- Inga banderoller med välkomsthälsningar.
- Ingen konfetti, flaggor eller ballonger.
- Inga välkomsttal.

- Inga små förskrämda barn som överräckte några blommor.
- Inget beslut om att ens uppkalla dagen för Jonas-dagen!

Skandal så det osar lång väg om det! Men det fanns ponnyridning eftersom det var marknad i byn i dag. Flaggorna stod Statoil för och på plakaten vid infarten till byn hälsade Marit Paulsen mig välkommen till EU³. Kanske man kommer ihåg mig nästa år?

Annars var det rätt bra på årets marknad. Fint väder, inte för varmt, inget regn. Tyvärr håller marknaden på att självdö⁴ då det knappt finns några marknadsknallar kvar. Scouterna som håller i arrangemanget har lagt krokben på sig själva; de vill ha en begränsad marknad och inte för många som säljer samma varor. Dessutom är det på en väldigt dum dag då det samtidigt i bygden finns två marknader till. Jag träffade i dag åtminstone mycket känt folk. Alla hade de två frågor; "Är det du Jonas? Du har ju skägg". Ja, det har jag haft i tre år nu. "Nämen, vad har du gjort? Varför går du med krycka"? Tja...

1999-06-06, del 103

Detta måste vara den mest händelselösa söndag jag varit med om på länge! I och för sig är det skönt då det regnar och är mörkt ute. Svårt att förstå att det kan förekomma något nationaldagsfirande i staden när det är sådant här väder. Förresten, vad är det vi firar? Helst med tanke på att jag bor i Kristianstad. Vi firar med större glädje våra danska rötter. Vi har t.o.m. med något som heter Christianstadsdagarna som är en stor fest varje sommar med mycket artister och öldrickande. Ja, särskilt öldrickandet har väl gjort staden ökad. Öltält överallt. Kristianstad grundades av den danske kungen Christian den IV. Firandet på Christianstadsdagarna är i en helt annan klass än vad det är i dag, på vår nationaldag.

Kan dessutom inte låta bli att undra om Skåne helt håller på att bryta sig loss från Sverige? Vi har ju nu blivit en storregion med eget självstyre där vi själva får bestämma över statens budgeterade pengar. Det kan bli en stor förlust för Sverige då Skåne har väldigt mycket av den inkomstbringande industrin här. Själv vet jag inte vad jag ska tycka. Det pratas så mycket om en Öresundsregion, men det märker jag inte av här i utkanten av Skåne. Jag bor i motsatta ändan av regionen, vi samarbetar med Blekinge och utökar kontakterna med de Baltiska länderna. Här har vi en Östersjöregion.

1999-06-07, del 104

Jag har varit på shoppingtur i dag. Men inte hittade jag det jag sökte. Jag är

³ Inför EU-valet, en valaffisch.

⁴ Tollarps marknad finns inte längre.

nämligen på jakt efter en soffa men tycker att möbelaffärerna har för lite att välja på. I drygt ett år har jag letat. Jakten fortsätter.

Jag såg en ny trend vad gäller inredning; havet. Bland prydnadssaker fanns det nästan enbart små figurer av sjömän, fyrar, fiskar, båtar, sjöstjärnor och snäckskal. Möblerna skulle vara så fallfärdiga som möjligt i mörkbrunt. Såg ett soffbord med stora bultar på ytan och med stora repor i. Skåpen skulle ha hönsnät i dörrarna. Och det förskräckligaste av allt; jag gillade det! Men inte till det priset! Så nu funderar jag lite på att i natt sticka iväg till havet och läsa en sjöbod... eller två...

Jag har lagt till två nykomlingar som dagboksfavoriter. Det är Tobbe⁵ och Magnus⁶. Jag blir glad varje gång jag hittar några killar som skriver dagbok. Att dessa två sedan är så roliga och trevliga gör ju inte saken sämre.

Härom kvällen kunde jag inte låta bli, utan jag installerade ICQ igen. Jag kände mig lite avskämd från kamraterna. Vågar jag här säga att jag nästan satt i fyra timmar i går och ICQ:ade med Magnus? Min kamratlista växer.

Det är så konstigt. Man pratar om att motpolen till livet är döden, men också att kärlek är en motpol till döden. Hur kan det hänga ihop? Min uppfattning om döden är att den är liten, mörk och kompakt. Livet eller kärlek är stort, färgglatt och utsvävande. Så fort man nämner kärlek och död så blir det lite bitterljuvt romantiskt. Tänk bara på Romeo och Julia!

Hur kom jag in på döden? Jo, det är så att Författarhuset eftersöker texter om döden för att publicera i en kommande bok. Min första tanke var "vad kan jag säga om det?", men mina tankar har kommit i rörelse. Döden är ju något som alla kommer i kontakt med förr eller senare på något sätt. Men visst är det väl så att vi försöker skjuta oss ifrån sådana tankar? Döden är skrämmande. Vi vet ju inte vad den innebär. Men på något sätt försöker jag förlika mig med den. Ibland tänker jag; hm undrar vad som händer när man dör. Och i nästa sekund skakar jag av mig tanken och tänker istället; jaja, tids nog får jag väl veta. Det finns så många uppfattningar om vad som händer. Man kommer till himlen, man kommer till andevärlden, man upphör existera, man reinkarneras, man blir ett med det stora ljuset o.s.v. Tänk, vad hände med alla dessa människor som vandrat vår jord genom tiderna? Jag kan inte acceptera att de helt skulle ha upphört att existera så totalt. Och skulle det vara så, är jag ändå oerhört tacksam över att de levte. Jag tror inte någon levte totalt i onödan utan att det funnits någon mening med det. De har ju banat väg för alla oss andra, för vår existens i dag. På samma sätt som vi ska bana väg för våra efterkommande. Visst tyder det också på en kärleksfull handling? Dock kan man inte komma ifrån sorgen då någon nära anhörig gått bort och det sätter sina spår. Min mormor och morfar stod mig nära och de dog 1988 respektive 1976. Fortfarande drömmer jag

⁵ <http://www.tobberapp.com/>

⁶ <http://www.magnuscallmyr.se/>

nästan varje natt om dem. Ändå har det gått så många år. Drömmarna gör mig inte ledsen, men jag är ändå lite undrande. Hur länge ska det undermedvetna bearbeta detta? Döden berör mig i dag på ett helt annat sätt än tidigare. Kan det ha med mognad att göra? Jag kan i dag bli så fruktansvärt ledsen när jag ser lemlästade kroppar på teven, där krig dragit fram. För tio år sedan bekom det mig inte. Då tyckte jag det var så opersonligt. Det var ju inga jag kände. Men nu tänker jag på de som fått sätta livet till och deras anhöriga. Ibland känner jag att det bara blir för mycket då känslorna helt tar över. Döden känns ofta så meningslös. Enda gången man kan säga "ja, men det var ju skönt att han/hon fick gå bort" är när gamla människor eller svårt sjuka legat länge och lidit. Många gamla människor gråter förtvivlat och vill inget annat än få dö då de är gamla och sjuka, och inte har några anhöriga eller vänner kvar i livet.

Som ni märker är det rena virrvarret av tankar som jag skrivit ner. Ingen struktur alls och inga egentliga svar om vad jag tycker. Jo, jag är nog lite ambivalent i frågan. Ändå ser jag döden som början på något nytt, och kanske rentav hoppfullt. Men eftersom döden ändå är något så slutgiltigt och okänt, så gläds jag varje dag då jag är frisk (relativt) och har livet i behåll. Min nyfikenhet på livet är min drivkraft.

1999-06-08, del 105

Jag har märkt en tydlig tendens hos mig själv och några av mina nätvänner; vi mår dåligt. Varför? Det enda gemensamma jag kan se är att många av oss är ensamma/ensamstående. För egen del undrar jag lite om det kan ha något med våra jobb/ickejobb att göra. Våra arbeten har blivit en så stor del av våra identiteter, så när det krånglar med jobbet så börjar vi vackla. Själv är jag väldigt osäker på allting. Min osäkerhet gör också att jag är rädd för att säga saker då det kan misstolkas eller missuppfattas. För att göra det ännu värre så lyssnar folk till mig när jag väl säger något, bara för att det är så ovanligt. Bli jag då ifrågasatt blir jag bara förvirrad och ännu mera osäker. Jag vill inte hålla på att ständigt försvara mig och mina ståndpunkter. Det jag fasar mest för är att vara orsak till att andra mår dåligt. Jo, jag är nog känslig. Det har jag fått höra några gånger. Och varför ses det som något negativt? Nä, manligt är det kanske inte, men någon form av styrka ligger det väl i det också; att vara känslig? Därför har jag också så lätt för att lyssna till andra, samtidigt som jag inte kan skjuta det ifrån mig utan att det påverkar mig. Och så börjar jag grubbla och allt går runt i huvudet på en. Varför blev det så? Var det mitt fel? Kunde jag gjort det på annat sätt? Det jobbigaste är när andra har förväntningar på en, och man känner att man inte kan leva upp till dem. Jag är rädd för att göra människor besvikna. Det är ju det sista jag vill. Jag blir också väldigt lätt sårad.

Just nu känner jag också att mitt liv är kaos. Inte p.g.a. min ms, och inte heller p.g.a. jobbet eller mitt sociala liv. Men kombinationen av det! Min största källa till oro och otillräcklighet ligger på arbetsplanet. Det är där någon form av ändring måste ske för att jag ska må bra igen. Tyvärr känner jag här aldrig att mina

problem blir tagna på allvar. Det gör mig förtvivlad. Så mycket skulle kunna lösas så enkelt och fort, men eftersom jag känner mig så utlämnad, får jag göra allt själv, och det är egentligen för jobbigt. Jag saknar det konkreta stödet. Jag tycker inte om att gå omvägar.

När sådana här funderingar och tankar kommer så gör jag något som är väldigt mentalt nedbrytande; jag spår⁷ mig själv. Om jag tror på spådomar vet jag inte, men det speglar ändå något av oss själva och öppnar våra tankar mot nya riktningar. Det är så lätt att man gräver ner sig mentalt, så därför behöver man alla nya insikter man kan få. Men ändå är det så nedbrytande när man bara ser elände i spådomar. I går spådde jag mig i runor⁸, tarot och ställde ett horoskop. Enligt runorna kommer jag att återfå ms-symtomen, sjukdomen kommer alltså att fortsätta. Tänk om det nu inte är så, utan att jag får tillbaks symtomen bara för att jag tror det nu genom att ha spått mig till det? När jag läste mitt horoskop i går (riktiga horoskop, inte någon tidningsvariant) så höjde jag ögonbrynen kraftigt i stor uttalad förvåning. Helt plötsligt så stämde det bättre än alla de gånger jag tidigare fått det ställt. Horoskopet är det samma som tidigare (det ändras ju inte, det är konstant) men nu fanns det klara och tydliga paralleller med mitt liv. Glädjande med bekräftelser, men tyngande då det stämmer för väl.

Det är svårt när jag vet att många läser detta som egentligen inte har med det att göra. Men jag har gjort två val: 1) Dagbok på nätet. 2) Fri tillgång till alla. De som känner mig i verkliga livet kanske blir förvånade/arga över det jag skriver - inte bara i dag utan även andra dagar. Men jag vill så gärna visa vem jag verkligen är utan att smyga eller förvanska. Detta är ett sätt att vara ärlig mot mig själv. Hade jag inte haft denna dagbok, så hade jag aldrig kunnat sätta mina tankar på pränt. Och det är ett led i min självkänedom.

1999-06-10, del 106

Jag har funderat på detta med varför vissas hemsidor omnämns i tidningar, och andras inte? Förmodligen beror allt på slumpen, kontakter eller framfusighet. Vill man nå resultat så får man nog satsa på det sistnämnda. Ta risker. Tänk, det gäller ju också rent allmänt i livet. Själv är jag en riktig hare i det avseendet. Visst, jag tar chanser jag också, men vilken ruelle jag känner efteråt.

I måndags jagade jag soffa och i går letade jag efter säng och ett datorbord. No luck! De som tillverkar datorbord vet nog inte hur en dator ser ut riktigt, och fattar nog inte heller att jag vill få plats med högtalare, skrivare och skanner. Minst! Kan heller inte förstå de där skrivborden där den utdragbara skivan till tangentbordet placeras mitt fram medan man i ena hörnan av skrivbordet gör en upphöjd hylla där skärmen ska placeras. Ska man verkligen behöva sitta och

⁷ Tarot that is.

⁸ Mycket ovanligt. Online.

vrida på huvudet när man skriver? Det skriker ju nackspärr lång väg! Det är illa nog att det nästan aldrig finns utrymme för att ha musen inom räckhåll.

Egentligen behöver jag två datorbord. Senast jag hade besök här och man såg hur jag hade det med datorerna så fick jag höra att det såg ut som en datorbutik. Här ser nog lite slarvigt ut med kablar och manicker överallt.

Jag har inte på ett tag berättat om hur det är med mina ms-symtom. Jag känner knappt längre några domningar i ben eller fötter. Fortfarande går jag med krycka utomhus (utom kortare sträckor) då jag fort (efter mindre än fem minuter) blir fruktansvärt trött i benen och förlorar kontrollen över dem. Sprätter med benen som om jag höll på att göra avspark i fotboll! Det enda egentliga bekymret jag har just nu är händerna. Jag kan inte hålla i en penna, bestick eller tidningar. Jag tapper allt. Att skriva på tangentbordet går rätt bra om jag gör det sakta och gör många mikropausar. Händerna känns dygnet runt som om jag hade dem i isvatten. De är inte kalla, men känslan är sådan. Störigt, tycker jag.

Upp klockan 06.30: Migrän. Nä, det lät lindrigt. Jag hade MIGRÄN. Jag lyckades ändå tvätta ett par maskiner (nä, det var ju kläder jag tvättade - inte maskiner) innan jag stupade i säng igen. Har sovit fram till middag och känner mig nu pigg. Migränskiten har gått tillbaks. Känner nu bara en molande värk långt bort någonstans i kålhuvudregionen.

Jag trodde att dåliga nyheter färdades snabbt. Tydligen inte. Far ringde precis. Min farmor Inkeri dog i lördags den 5 juni i Kuopio, Finland. Tror hon var 91 år. Beskedet fick vi genom ett brev. Att ingen ringde berodde väl på språksvårigheterna. Så nu har jag förlorat alla banden till Finland. Visst har jag kusiner och så, men jag vet inte hur många, var de bor eller heter. Farmor var ju ändå någon jag kände i Finland även om vi bara träffades kanske 3-4 gånger och inte kunde varandras språk. Det känns lite konstigt att veta att man har en stor släkt i Finland som man inte vet något om. Begravning den 19 juni.

Och så ringde de från jobbet. Frågan därifrån var vilken typ av patron till skrivaren som skulle beställas. Men jag tror de bara saknade mig. Jobbet kan ju inte vara någon höjdare nu när jag inte är där. Stackars kamrater! Tydligen är där high life. Av någon anledning har det inte blivit mindre patienter nu när vi dragit ner vårdplatserna p.g.a. semestern. Så tanklöst av patienterna!

I kväll är jag hembjuden till lilla mor på kvällsmat. Det var jag i går också. Jag är så bortskämd. Det lär bli en riktig gourmetmiddag; bruna bönor med fläsk.

Jag sitter just och läser i "Boken om mig" där min mor sammanfattade mina första levnadsår från födseln. Upptäckte precis att jag hade en mycket olycklig barndom. Eller vad som sägs om följande; "Mina första tårar: omkring den 15 april 1970. Det var när: ingen ville ta upp mig". Intressant läsning! Vidare står där; "Jag tog mina första stapplande steg den 31-1-71 (knappt elva månader och jag stapplar fortfarande drygt 29 år senare). Det var när: jag skulle gå från en stol till TV:n och justera ljud och bild". Ännu mer att förfasa sig över; "Min allra

första kärlek hette: Ingela. Och det varade hela: tre timmar". Vi var inte ett år gamla och låg på en filt bredvid varandra. Vi låg där så gulligt ända tills jag tröttnade på henne och slog till henne så hon började skrika. Bara jag nu inte blir känd som kvinnomisshandlare här. Genom åren har hon faktiskt nupit mig några gånger, så hon har fått sin hämnd. Hur det än verkar så har vi haft roligt ihop och bl.a. gått i skolan tillsammans.

1999-06-11, del 107

Jag har i dag jag gjort min medborgerliga plikt och rättighet; jag har röstat. Jo, jag tog min krycka och med risk för liv och hälsa så tog jag mig för egen maskin ner till posten och poströstade. "Risk"? Ja, här är skolavslutningar i dag. Många studenter ute. Jag mötte en klass med mindre barn som varit i kyrkan. Då började det regna och några av de fint klädda småbarnen i sina kortärmade skjortor och klänningar började då också gråta. Det var väl inte precis deras önskeväder för en avslutning. Jag slapp åtminstone möta några champagnefulla studenter i år. Redan halv sju på morgonen brukar de fräscha och vitklädda ge sig in till parken i staden för att fira dagen med en champagnefrukost. Efter några timmar är de inte så fräscha. Då har några redan också hunnit spy i stadens blomsterurnor. Sedan brukar de dock återhämta sig något då det är studentlunch. Fyllan är väl knappt något anhöriga sedan på eftermiddagen märker vid utsläppen. Jojo... Man kommer väl ihåg hur det var även om det gått elva år sedan nu. Det är bara människorna och klädmodet som varierar. Beteendet finns fortfarande.

Jo, jag röstade alltså i dag inför söndagens val till EU-parlamentet. I flera veckor har jag vetat vad jag skulle rösta på. Ända tills i går kväll. Då gjorde jag en kovändning som överraskade t.o.m. mig! Men på detta sätt ännu mitt samvete lite bättre.

Såg i går på teves EU-debatt om att missnöjet är så stort och att många inte tänker lämna soffloppet. Ynkligt, tycker jag. Finns där nu inget man kan tänka sig att rösta på så är det bättre att rösta blankt, eller lämna en ogiltig röst som det heter. Då syns missnöjet mer. Stannar man hemma så skulle det tyda mer på ett ointresse. Och ointresserade tror jag ingen är. För då hade inte så många gnällt och haft åsikter. Det kan omöjligt ske någon som helst ändring om man sitter hemma en valsöndag bakom köksgardinen och spyr galla över "de där som skor sig på oss och våra pengar".

1999-06-12, del 108

Varför känns det som söndag i dag⁹? Jag höll därför nästan på att missa ett teveprogram i dag vid middagstid. Och det hade ju varit katastrof, så lite som

⁹ Det är lördag.

jag tittar på teve. Inte klokt egentligen. Jag köpte en ny teve i januari och nu står den bara och samlar damm.

Jag går nu oroligt och väntar på att få komma in på högskolan här i staden. Jag har sökt Personal- och arbetsvetenskapligt (PA) program som är på 3-4 år. Fjolårets intagningspoäng var 4,11 och jag har sökt in med mina ynka 4,08. Högskolan har många program att söka, t.ex. grundskollärare, biologi, ekonomi, data, teknik, maskin, naturvård, sjuksköterska, social omsorg, tandhygienist med mera. Gissa vilket av programmen som hade högsta intagningspoängen? Japp, PA. Ändå finns det 45 platser. Hoppas jag kommer in. För två veckor sedan kändes det helt fel med denna utbildning, och nu är det min största önskan. Konstigt. Jag gillar inte direkt ämnet psykologi. Och så ska jag läsa 80 p i just det ämnet. men med inriktningen arbetslivet. Och det intresserar mig i allra högsta grad.

Jag hade ju tänkt berätta lite om mitt horoskop. Är fortfarande i lätt chock. Så här säger det om mig som person.

Livsväg

Jag är av en mjuk och varsam natur och brukar utstråla naturligt lugn. Jag är en frihetsälskande person och gillar inte störande moment eller konfrontationer. Dessutom är jag känslig för allt som underminerar mitt självvärde. Under loppet av mitt liv kommer jag sakta men säkert utveckla en stark känsla av inre trygghet. Jag har en stark känsla av engagemang och personligt ansvar då jag är medveten om hur individen påverkar det hela. Jag är en romantiker som tror på kärlekens ideal, men i förhållanden brukar det inte fungera då jag lever lite väl upp i det blå. Den ideala partnern kan jag aldrig finna, och den längtan kan bara tillfredsställas på ett andligt eller kreativt plan.

Identitet

Jag kommer att vara med om en stor omvälvning i mina sociala relationer. Jag kommer att omdefiniera vilka jag vill umgås med. Under denna förvandling kommer jag att känna mig isolerad då jag förlorar goda vänner. Dessutom har jag svårt för att visa mina känslor även om jag är vänlig och varm. Utsätts jag för emotionell press brukar jag uppträda kyligt och visar på distans. Då ska man inte stå i vägen för mig. Mina vänner är viktigare för mig än någon partner. Jag har en talang för att arbeta i medvetandehöjande grupper, och gynnas mycket av kontakt med otraditionella människor. Personlig självaktning är en central fråga i min identitet, och att lära mig älska och acceptera mig själv är en nödvändighet innan jag kan fungera bra i ett förhållande.

Känslor - Så sant så jag inte kunde göra en sammanfattning. Här är hela stycket:

"Du är en person som gillar att kommunicera på ett intimt plan med dem som står dig nära, även om du har svårt att öppna dig för dem som inte känner dig så bra. Andra människor är dock komfortabla med att anförtro sina tankar och känslor till dig. Dina ord och ditt röstläge färgas av dina känslor, och detta

garanterar dig en bra publik. Dina känslor brukar pendla en hel del, och när du känner dig negativ kan det vara svårt för dig att uttrycka dig klart. Under extrema emotionella omständigheter kommer du vara ganska irrationell. Dina skolår har också ha haft en stor emotionell inverkan på dig, på gott eller ont. Du är extremt känslig för att bli kritiserad eller missförstådd på ett mentalt plan. På många sätt är du förmögen att bygga en mental bro mellan det medvetna och det omedvetna sinnet, och klargöra känslor genom mental medvetenhet."

Jag har stark empati. Jag känner väldigt starkt, särskilt angående vad som är rätt och vad som är fel. Jag reagerar starkt mot upptäckt orättvisa, och brusar instinktivt upp eller blir upprörd när jag tycker något är orättvist. Framför allt ogillar jag inskränkningar på min personliga frihet.

Mentalitet - Ännu en kopia

"Mental stimulans är viktigt för dig, och du blomstrar under kontakt med andra och under utbytande av spännande idéer. Du stoltserar med din öppenhet och tolerans, fast när det kommer till kritan så kan du inte tolerera intoleranta människor. Du är förmodligen starkt motiverad av samhällsfrågor och brukar ha orubbliga övertygelser i detta sammanhang. Du kan faktiskt vara ganska envis i dina uppfattningar, även om du kommer vara ovillig att erkänna detta. Du kan få en kick av att vara provokativ, och kommer ofta bli det om du tråkas ut. När saker och ting är i harmoni med varandra kommer du ha ett antal viktiga vänskaper med människor från väldigt olika miljöer, då du har smak för exotiska och främmande inflytanden."

Så här fortsätter det i det oändliga. Skriver jag ut hela mitt horoskop så täcker det 25-30 A4-sidor. Och allt stämmer in till 100 %. De som känner mig nickar säkert instämmande åt min sammanfattning. Genom år, månad, dag, klockslag och plats så räknar mitt dataprogram ut allt om en. Både personligt och yrkesmässigt. Det blev kanske lite väl mycket jag klottrade ner här, men jag ville bara visa på att man kan lära sig mycket om en själv samtidigt som man får bekräftelser.

1999-06-13, del 109

Man har kommit mig på spåret! Jag är avslöjad! Jag heter inte Jonas, utan mitt namn är Damion och min far heter Lucifer och min mor Lilith. Jag bor i underjorden och är direktuppkopplad på Internet så att jag kan nå er alla i sinnet klena varelser så jag kan påverka er till att följa min mörka väg. Bwahahaha! Som fritidsintresse skändar jag gravar, kidnappar små nyfödda barn, dricker getblod, tittar på TV-shop och lär upp politiker. För att störta jorden och göra det till en mörk och dyster plats så skriver jag om horoskop och tarot på denna hemsida. Jo, Jonas finns, men jag har tagit över honom, tagit honom i besittning. Han är inte medveten om vilket redskap han är för ondskans

frammarsch på jorden. (Detta som ett svar på en kommentar jag fått i gästboken).¹⁰

Vad hände med tolerans och kärlekens budskap som det så vackert heter i Bibeln? Eller är det som allting annat i Bibeln; fri tolkning? Nej, jag är inte troende på det "vanliga" kristna sättet, men jag har ändå kristna värderingar eftersom det är den uppväxten som påverkat mig. Hur mycket ateist man än säger sig vara så är man påverkad. Antingen man vill eller ej. Jag har gjort ett val, jag utöver inte religionen då det inte ger mig något. Ond? Verkar jag ond? Min reaktion på anteckningen i gästboken: jag skrattade så jag knappt kunde somna i natt. Get a life!¹¹

Jag vaknade i dag med bara en tanke i skallen: Måste köpa Uno Svenningssons senaste skiva! Var jag fick den idén? När jag så stod vid skivdisken så kom jag på att jag skulle köpa en annan skiva också. Eva Dahlgrens senaste. Så nu sitter jag och lyssnar på skivorna och är nöjd med mitt inköp. Det är texterna jag gillar hos dessa två artisterna. Kan väl konstatera att de inte precis är några direkta muntergökar. Passar mig just nu.

I går satt jag och läste igenom lite av min dagbok. Blev så förvånad! Jag har genomgått en förvandling och blivit mycket dystrare i mina dagboksanteckningar. Känner att jag får göra en uppräckning. Eller är det bara mitt berättarsätt som förändrats?

1999-06-14 del 110

Tjenare! Damion här! Som straff för att Jonas sitter så mycket vid datorn så får han i dag städa inne trots att solen skiner från en klarblå himmel. Emellanåt har jag dock låtit honom få sätta sig en stund framför datorn och pula. För att ändå ställa till lite jäkelskap så har jag gjort så att HTML-kodningen inte stämmer. Han fattar inget! Förstår inte vari felet ligger. Bwahahaha!

Jag har i dag försökt göra något vettigt här hemma. Tycker här ser så soptippsaktigt ut. Jag gillar inte att ha semester när det ser ut så här. Kan inte slappna av utan känner mig bara stressad.

Vågar jag säga att jag köpt en skiva till i dag? ABBA Gold. Har inte köpt någon Abbaskiva sedan Ring ring-singeln då den kom 1973. Eller rättare sagt, jag fick den då. Jag var tre år och älskade låten (liksom John Blunds go'nattvisa, inte Abba precis). Inte för att det har ändrats så mycket sedan dess vad gäller min musiksmak. Men jag gjorde en upptäckt nu när jag lyssnade på Mama Mia. Det är inte samma text som ABBA Teens sjunger! Jo, samma är det väl, men Teens sjunger inte hela texten. Och inte trodde jag att skillnaden var så stor på låtarna i övrigt. Men jämför man så är det väldig skillnad. Vilken version som är bäst? Tja, vet inte. Båda har sin charm. *fortsätter med headbanga till Chiquitita*

¹⁰ Gästboksintlägget (gbk) finns inte längre kvar.

¹¹ Jag har fått många hatiska gbk-inlägg p.g.a. intresset för ockultism och ms.

Om jag skulle ta och berätta lite om min religionsuppfattning? Ja, till och med jag blir trött av bara tanken. Tyck då synd om mig som måste skriva om det. Ni behöver ju bara läsa.

Jag tror inte min släkt eller familj är religiösa eller troende. Men ändå hamnade jag i Kyrkans barntimme och var kvar där genom olika verksamheter och hamnade slutligen i Kyrkans ungdom. Jag accepterade allt jag hörde men kände mig inte troende. Men jag hade roligt genom alla aktiviteterna och fick kompisar.

Mitt första drömyrke som barn var att bli präst (eller köra i Formel-1). Kanske för att det var ett yrke som jag såg av ofta? Ju närmare konfirmationen jag kom desto starkare blev samhörigheten med kyrkan och jag såg fram mot att få ta nattvarden. Jag trodde verkligen på den kärleksfulla guden och att Jesus levte och vandrat på vår jord. Men så hände något. Allt jag fått lära mig och accepterat vändes upp och ner av min konfirmationspräst som var av den gamla läran. Och då menar jag den *gamla* läran! Skratt och glädje var förbjudet. Vi var ständigt utskällda då vi var frukten av våra föräldrars synder. Vi fick lära oss att underkasta oss till lydnad och frukta den vredgade och straffande guden. Men djup ångest tog jag konfirmationen 1985 men blev på kuppen hängiven ateist. Jag var väldigt bitter.

Åren gick och jag tyckte jag saknade något. Själslig frid. Allt var så tomt. Det var då jag upptäckte New Age. Tänk, här fanns det bästa samlat i en härlig soppa. Det mesta gick ut på att lära känna sig själv och finna sitt inre lugn. Mitt intresse föll på tarot. De är verkligen "själens spegel". Man låser upp inre sanningar genom att meditera över något kort. Man tvingas till självrannsakan. Samtidigt började jag också läsa böcker som inte fanns att få tag på i den vanliga bokhandeln eller på något bibliotek. Jag började läsa om andras erfarenheter och uppfattningar. I dag är jag varken troende eller icke-troende. Jag tror på en andevärld av godhet (ondska finns bara i våra jordeliv). Jesus? Jo, jag tror han är en av Mästarna i andevärlden men att där finns många. Och jag favoriserar ingen. Så länge en människa tror på en gud så existerar den guden. Det händer att jag ber. Då ber jag till det goda i ljuset. Den bönen brukar jag också använda då jag renar tarotkorten. En bön koncentrerar mina tankar inåt och gör att jag kan samla mig. Det är bönens syfte för mig.¹²

1999-06-15, del 111

Jag börjar bli irriterad på allt strul jag haft med Passagen. Jag har ju inte kunnat komma in på någons hemsida som legat under Passagen under större delen av dagen. Väldigt irriterande! Jag har heller inte kunnat uppdatera min dagbok när jag tänkt göra det. Och så blev de framröstade till förstaplatsen på Topp 100-listan i förra veckan?! För att göra det ännu mer irriterande så ska vi nu också få idiotiska reklambanners, precis som t.ex. Geocities. Det var ju därför jag

¹² Jag vet inte om jag fortfarande har den här inställningen.

lämnade dem och gick över till Passagen! Jo, jag har vetat om att Passagen haft funderingar på att ha reklambanners, men jag hade hoppats på att de glömt bort det. Jag betalar gärna en *liten* summa till dem varje år om jag slipper reklamen. Ja, alltså, mig kvittar det väl om det kommer upp reklam på min hemsida då jag själv inte är där så ofta. Men jag vill kunna betala för att slippa reklamen varje gång jag går in på någon annans hemsida.

I två veckor har jag gått och vändats. Skulle jag ringa eller inte? Skulle jag avvakta? Skulle jag vänta tills i höst? Skulle jag strunta i att ringa och istället göra ett besök? Nu har jag gjort det. Jag har ringt och beställt tid till optikern. Vet inte varför jag alltid drar mig för att ringa? Jag har alltid varit sådan. Har aldrig gillat telefoner. Hur kul är det då att till och från fungerat som växeltelefonist i tio år? Jag föredrar att stå ansikte mot ansikte då jag ska försöka föra en diskussion. Men när jag väl sitter där med luren mot örat så slutar jag inte prata. Nå, hur konstig är jag?

Hm, hurdana glasögon ska jag skaffa? Plast/metall/runda/fyrkantiga? Bara de är fräcka. Glasögon ska synas. Men eftersom jag vill ha så små glasögon så får de väl vara färgstarka för att någon ska upptäcka dem. När jag fått de nya bågarna får jag väl ta ett foto och visa upp mig här så alla kan berömma mig för min goda smak? Undrar hur lång tid det tar sedan innan de är klara. Jag har ju *väldiga* problem med synen och är uppmanad av ögonläkare att snarast skaffa glasögon. Förmodligen går jag till fel optiker då jag skiftar från gång till gång. När jag lyfte luren nu för att beställa tiden så fick jag en impuls och ringde till min förra. På fredag går jag säkert in och sätter mig hos den andre som jag funderat på... Disträ? Vem, jag!? Nä...

Jag blev överlycklig i dag när posten kom och där var ett kuvert från bostadsföretaget som jag ska få ny lägenhet av. Trodde det var erbjudandet, men det var bara ett massutskick om jag verkligen ville stå kvar i kön. Klart jag vill! Jag har i snart ett år stått "först" i deras kö utan att ha fått ett enda erbjudande. Märkligt, men jag tror de bojkottar mig då jag flyttat så många gånger. Som om jag gjorde det för nöjes skull.

1999-06-16, del 112

I dag fanns det många dagböcker för mig att läsa ikapp. Tänk att en dags uppehåll kan göra sådan skillnad. Tobbe nämnde om mäns tunnhårighet och kramgoa valkar. Ack, ja... That's me! Damn, it's good to be me! Jag tycker *absolut* att flint är ursexigt! Annars faller min självuppfattning på samma sätt som då (Fp) kommer att förlorar väljare när Marit hoppar vidare till (Mp). Och valkarna? Tja, alla är väl ute efter stabilitet och stadga. Väldigt manligt med bukfetma. Särskilt när vi låter byxorna hasa ner något baktill och nätbrynjan glida uppåt framtill. Och inte att förglömma - accessoarer - den lilla ölburken som så vackert balanserar på magen under Tipsextra.

Det har känts besvärligt i dag. Har varit så yr. Det kan ha många anledningar, men det oroar mig lite då det skulle kunna vara ännu ett ms-symtom. Trodde att skovet var på tillbakagång nu. Hade halvt om halvt slängt kryckan när jag är utomhus, men i dag klarade jag mig inte utan den. Människor jag känner låtsas inte om mig längre ute om de möter mig med krycka. Är de rädda för att fråga vad det är med mig? Eller tror de jag ska få totalt hjärnsläpp och börja spela brännboll med deras huvuden? De behöver ju inte prata med mig om de inte vill, men de kan åtminstone säga hej och hallå och inte vända bort huvudena.

Jag kan bara konstatera fakta - jag är en karllakar! Om man följer Carros kriterier så... Jag vågar visa känslor och jag har inte homofobi. Har aldrig förstått var problemet skulle ligga? Upplivs mig gärna så jag får se hur inskränkta och fördomsfulla människor kan vara.

1999-06-17, del 113

Jag hakar på något som Tette skrivit om nu i ett par dagar. Vad får man och vad får man inte skriva om på Internet? Yttrandefrihet och åsiktsfrihet råder ju inte på det sätt som grundlagen säger. Istället har vi PUL¹³ som inte gör *någon* glad. Helt klart så får man inte nämna någon vid namn om man inte fått medgivande om det. Gör man det ändå så straffas man inte om det anses som en ringa företeelse. Man får namnge t.ex. politiker, men man får inte namnge om man säger att personen i fråga är känd för sina alkoholproblem eller strular med kontokort. Men tidningar får lov att göra det då man kallar sådant för journalistik. Skriver jag det här så är det förtal och ogrundat skvaller. Inte får jag heller namnge en biskop och säga att han är kristen. Religion får man inte nämna. Vidare får jag inte namnge någon arbetskamrat och säga att hon är förkyld. Hälsotillstånd får inte delges. Så här fortsätter det.

Det har hänt att jag i min dagbok några gånger skrivit saker som resulterat i de mest absurda saker. Hur vagt jag än skrivit, och utan att nämna namn, så har jag blivit uppmanad att censurera mig (t.o.m. att plocka ner hemsidan helt). Och det har jag gjort (censurerat mig alltså). Inte för att jag brutit mot någon *jäkla* lag, utan för att vara tillmötesgående. Ni som bett mig censurera mig ska veta att jag helt och fullt har haft lagen på *min* sida. Hur illa jag än tycker om den. Nu ska PUL mildras något, men den kommer ändå att vara något i hästväg.

Vi är några som känner oss så hårt censurerade så vi funderar på att göra en "hemlig" dagbok där vi skriver saker som inte vem som helst får ta del av. Några har redan börjat. Själv funderar jag ännu på det. Det innebär inte att vi bryter mot lagen, men vi vill kunna skriva *riktigt* privata saker som vi känner att vi måste få utlopp för. Vissa saker kan jag inte skriva här då vissa som läser det skulle ta illa vid sig. Men varför då skriva det överhuvudtaget? Jo, för att dela med oss av t.ex. erfarenheter. Jag tror man kan tillföra något gott genom att

¹³ Personuppgiftslagen

vara öppen och dela med sig. I går skrev jag om alla kloka människor man kom i kontakt med och om hur lärorikt det var. Vad jag glömde säga var att man också får vänner för livet som man aldrig stött på annars. Men det blir ändå lite opersonligt trots allt. Bestämmer jag mig för att jag nu är trött på att ha hemsida och plockar ner den, så förlorar jag också kontakten med flertalet av vännerna.

1999-06-18, del 114

Ja, inte behövde jag oro mig för vilka bågar jag skulle välja i dag när jag var hos optikern. Där fanns bara ett par som passade min klena näsrygg. Egentligen är jag inte nöjd, men mina vittnen prisade utseendet (av bågarna, alltså). Egentligen ville optikern att jag skulle behålla mina gamla bågar som jag köpte för över tre år sedan. Det var tydligen fortfarande moderna, för då jag köpte dem var jag den förste som skaffade ett par gröna metallbågar. Modet hade inte ändrats så mycket sedan sist. Egentligen ville jag haft svarta plastbågar, smalt rektangulära. Men som sagt, det gick inte p.g.a. min smala näsrygg. Glasen hamnade då cirka tre centimeter nedanför ögonen. Och det är ju inte lasglasögon jag behöver.

I höstas var jag hos optikern på kontroll. Då behövde jag inga nya glas. I dag spärrade de nästan dörrarna om jag inte gick med på att skaffa nya. Så mycket hade min syn försämrats p.g.a. synnervsinflammationen i januari. Jag hade mer än dubbelt så dålig syn som för sex månader sedan. Men jag kommer ändå inte att kunna se bra i de nya glasögonen heller. Men bättre... Jag har så stor skillnad nu på vänster och höger öga, så man befarrar att mina nya glasögon kommer att göra att jag ser dubbelt eller får skuggseende.

Den 30 juni ska jag hämta dem, glasögonen. Till en kostnad av *endast* 2 650 kr. För det priset hade jag kunnat köpa en CD-brännare. Vad finns det att se som jag inte redan sett?

Bågarna då? Hur ser de ut? Hm, tja... jag såg inte riktigt... Men jag såg klart och tydligt att de gick på 1 850 kr och är av märket Björn Borg. Det är väl namnet jag betalar för. Hade det varit av märket Hilding Jönsson eller Hilma Persson, så hade de nog bara gått på 7:50. Skalmarna är av tjockt svart plast och bågen runt glasen är grå metall. Formen på glasen är ungefär som jag haft tidigare. Någonstans finns det väl nåt foto på min hemsida av mig och mina nuvarande glasögon. Om nu någon är nyfiken.

Det är konstigt hur jag faller in i "sommarrytmen". Det innebär att jag vänder totalt på dygnet. Ligger mig långt efter midnatt, går upp långt efter middag. Missar inte ett program av Oprah på Kanal 5. Missar heller inte David Letterman på ZTV. Det roliga är att just dessa två tevepersonligheter avskyr varandra så till den milda graden att de häcklar varandra offentligt. Anledning: David tycker att Oprah inte har humor och ser sig som USA:s samvete. Oprah tycker att David är en fjant som bara försöker få omkull allt i kjol. Hur det startade: David höll i

Oscarsgalan för några år sedan då han anses vara så vitsig. Oprah satt i publiken. David ville lätta upp stämningen genom att presentera folk för varandra som satt i den jättelika publiken. Så han presenterade Oprah för Uma (skådespelerskan) och detta uppskattade inte Oprah. Sedan dess är de ovänner. Jag hade den stora förmånen att se hur eländet började.

Dagens ämne i Oprah var sexmissbruk. Om någon är nyfiken så kommer det i repris på måndag på Kanal 5 kl. 09.45 (tror jag). Det pratades om män som missbrukade sex. Bland annat om hur de använde Internet, tidningar, horor och sexlinjer. Vad gör då Kanal 5? Jo, de bryter för reklam. Första inslaget: "Killar... ring 0718-xxxxxxx och prata med tjejer... dygnet runt...".

1999-06-20, del 115

Jag har haft en datorfri helg. Trodde inte jag skulle klara av det. Jag har inte rört datorn på 48 timmar och jag fick ingen abstinens.

Jag har nu också beslutat mig för att ta en datorfri vecka. Hur frestande det än är så tänker jag inte röra datorn förrän på midsommardagen, på lördag alltså. Och varför ett sådant beslut? Jo, det har nästan blivit ett tvång att kolla läget på nätet. Dessutom är det en annan liten trist historia som spelat in. Jag har blivit sämre. Just nu har jag nästan ingen känsel i kroppen, har smärtor i mina händer (skitont, tål inte beröring ens), har förlorat finmotoriken, ser knappt, är fruktansvärt yr och är rädd att jag är på väg in i en förlamning. Benen bär mig inte längre. Klarar knappt av att gå ens med krycka. Tyckte att doktorn sa att jag höll på att bli bättre? Jag ska i veckan försöka ta reda på om inte kortison skulle kunna hjälpa mig litegrann. I flera veckor har jag också haft nattsvart humör. Vill bara dra mig undan och vara för mig själv. Är så fysiskt och mentalt trött.

Så jag tycker inte jag orkar med att uppdatera dagboken varje dag eller ens ägna någon tanke åt datorn. Det har varit jätteskönt i helgen. Kände mig riktigt avslappnad när jag hade bestämt mig för att vända datorn ryggen. Bara jag inte nu på denna vecka förlorar alla mina trogna läsare. Men jag vet ju att ni har förståelse för mina "små" besvär. Jag tyckte att jag var tvungen att förklara mig nu innan jag försvinner ut i det verkliga livet. Jag har ändå planer för veckan, så jag går inte bara och gräver ner mig och tycker synd om mig själv när jag blivit sämre. På måndag ska jag slappa, på tisdag kommer mor, på onsdag ska jag och far ut på dagsutflykt, på torsdag ska jag *försöka* tvätta och göra lite annat hushållsarbete, på fredag ska jag fira midsommar med mor och moster med respektive, på lördag ska jag kolla vad som hänt i andras dagböcker på nätet och kolla om jag fått mejl. Dessutom ska jag uppdatera min dagbok då. Om allt går som planerat. Håll tummarna på att jag inte blir sämre. Det är bara förlamning som skrämmer mig av alla de symtom man kan få när man har ms. Jag vill inte bli beroende av någon annan.

1999-06-26, del 116

Jag börjar mer och mer likna en av mina stora idoler. Stor och stark som Sylverster Stalone? Vitsig som Bruce Willis? Dansant som John Travolta? Smart som Albert Einstein? Snygg som Brad Pitt? Nä, nä, nä... Jag tänker på Televinken! Ni vet, tråskallen som terroriserade stackars tant Anita i tid och otid. Jo, tråskalle och fånigt leende har jag väl alltid haft, men nu tänkte jag på Televinkens slängande armar och ben. Sådan är jag just nu. Jo, jag har blivit sämre med nya ms-symtom. Dagens dagbok är nästan omöjlig att skriva. Jag kan inte styra musen eller dubbelklicka. Jag kör med pekfingervalsen. Trots att jag använder bara ett finger och tittar direkt på den tangent jag vill åt, så missar jag.

Mitt första skov har helt plötsligt blivit skov nummer tre. Och jag har haft dem oavbrutet utan uppehåll i sex månader. Det är frustrerande att inte kroppen lyder en. I veckan har jag varit på en dagsutflykt med far. Till och med det var för lång tid för mig. En hel dag. Som det är nu så kan jag bara vara uppe en timme innan jag behöver lägga mig och vila. Jo, det är nog ganska illa ställt med mig just nu. Kraftnedsättning och spasmer i höger ben. Yrsel som beror på nystagmus (ofrivilliga ögonskakningar).

Jag har suttit och läst igenom några dagböcker från veckan (nämner inte vems) och man har synpunkter på skånska dialekten? Hur kan man ha det? Den är ju vacker, erotisk. Ja, nästintill sexig! Jau é vacker, jau é snygg, jau é skauning, jau é trygg... Skåningar är ett generöst släkte. Vi vet hur man slösar med vokaler. Man kan väl inte annat än älska oss skåningar?

Jag kan inte svara på hur ofta jag kommer att uppdatera dagboken den närmaste tiden. Jag väntar på att mina symtom i händerna ska gå i regress. På måndag ska jag dessutom få reda på om jag kan få någon lindrande medicin då jag faktiskt nu haft smärtor i sex månader. Men jag ska försöka uppdatera dagligen, jag behöver ju inte skriva så mycket.

1999-06-27, del 117

Jag vet inte vad jag ska skriva i dag. Här händer ju inget direkt eftersom jag inte kan göra något. I går fick jag också dubbelseende samt nya domningar i höger underben. Jag vet inte om jag nämnt något om tröttheten man också får av att ha ms. Och då pratar vi om **trötthet**. Helt slut. Orkar inget. Kanske bäst att säga att det inte är som jag är lat, utan jag är verkligen helt slutkörd. Hade lilla mor läst detta så hade hon nog skylt på att jag äter så dåligt. Har ingen aptit, eller ork att fixa till något. Hon kommer och tvångsmatar mig nästan varje dag. Jo, jag äter varje dag, men bara ungefär en fjärdedel av en normalportion. Äter som en fågel, ski... öh, det var inget. Glöm det!

1999-06-28, del 118

Det har nu bestämts att jag ska göra en LP (lumbalpunktion, av ryggmärgen) för att verifiera att jag har ms. Jag ska också i morgon starta behandling med Solu-Medrol. Det är kortisondropp som jag ska ha som seriebehandling under tre dagar framåt. Det lär ta ungefär två timmar varje gång. Effekten ska vara rätt omedelbar, så det låter bra. Om jag nu inte blir skitdålig istället av biverkningar. Denna medicin är inte att leka med. Som det ser ut nu så kan jag knappast börja jobba nästa vecka. Lugnast så, tror jag.

I dag är jag sömning till tusen. Far ringde i går och pratade i fyra och en halv timme. Efter två timmar sa jag till honom att det kanske räckte, men som han mycket riktigt påpekade, så var det ju på hans telefonräkning kostnaden sattes upp. Och vad pratar man om så länge? Jo, gamla minnen och om gamla människor (de flesta döda sedan 20 år). Mina föräldrar har alltid förundrats över att jag kommer ihåg så mycket från det jag var barn men inte kommer ihåg något från de senaste tjugo åren. Men visst har nittioalet gått fruktansvärt fort? Jo, en sak till kommer jag ihåg. Låtar från 80-talet. Jag kan höra en låt på radion och namnge artist, låt och årtal. Snacka om värdelösa fakta!

Mor var på besök i går. Hon är skeptisk till datorer och avskyr dem rejält. Men nyfikenheten tog överhand i går och jag visade henne Internet. Hon är väldigt nyfiken på de dagböcker jag läser. Lova att inte bli upprörda, men hon tror inte på någon! Hon vet att vi alla är patologiska lögnare. Dock fann hon något som föll henne i smaken. EvaP:s trädgårdsbok! Men det är nog säkrast för Eva att hon slänger sig över sina rabatter och skyddar dem innan min lilla mor kommer med spaden. Risker finns då lilla mor blev svårt avundsjuk över de fina blommorna. Särskilt prästkragarna. Skånes landskapsblomma.

De é sau trist vär i dau. De baura rainer å rainer darna i änna. Gaur man ud sau é där baura vannakorrer å trö i. Sicket vär... Synn om de granna kregen osså. Å i skaven é de heller inget att gau i. Man blir jeu bara blöder.

Som ni ser är inte skånska svårt eller fult! Okej, en översättning kommer till er alla som bor i Norrland (som gränsar till Skåne). "Det är så tråkigt väder i dag. Det bara regnar och regnar dagarna i ända. Går man ut så är där bara vattenpussar att trampa i. Vilket väder... Synd om de vackra korna också. Och i skogen är det heller inget att gå i. Man blir ju bara blöt".

Fakta: Alla vet vad Skåne består av (geografiskt alltså). Men är det någon som hört talas om Skåneland? Det inkluderar Halland, Blekinge och Bornholm.

1999-06-29, del 119

Jag är väl redan känd som att vara en ryggradslös krake. I dag fick jag det bekräftat på ett mycket smärtsamt sätt. Okej, vi tar det från början.

I dag skulle jag till doktorn på neurologen och det var ett litet helsike att ta sig dit. Det är som bekant svårt med gången. Jag hann knappt innanför dörrarna innan jag blev överfallen av alla mina trevliga arbetskamrater som nyfiket undrade hur det var med mig. Jag var omringad. Tur jag var ute i god tid då detta var väntat. Sedan fick jag då träffa doktorn (min vanliga har semester) som mycket utförligt förhörde mig om mina symtom och noggrant kontrollerade mina reflexer. Jo, jag har försämrats. Det är ett nytt skov jag fått. Pang på rödbetan bestämde han sig också för att göra en LP (lumbalpunktion, ryggmärgsprov). Det fanns inte en chans för mig att backa, så jag fick snällt genomföra den. Sittande. Dubbelböjd framåt. I en halvtimme. Det lyckades inte då man inte kom in med nålarna. Yes! NÅLARN! Något tog emot hur man än böjde och vispade runt med nålen, så man provade med andra nålar också. Utan framgång. Varför svimmar man inte vackert i en hög på golvet när man verkligen hade varit hjälpt av det? Jag svettades, jag ryckte till av smärtattacker och vrålade (egentligen pep ynkligt men det låter inte manligt att skriva så). Men särskilt ont gjorde det inte ändå. Obehaget är större än smärtan. Och så tänkte jag: "Jaja, det är ju inte precis som att föda barn (vad jag vet) så därför har jag väl inte mycket att klaga på". Man fick avbryta försöket. Om man ska göra om det vid senare tillfälle vet jag inte. Hoppas ju på det då det är nödvändigt. Men jag vill först läka voodoohålén i ryggen innan jag går med på nästa försök. Min slutsats är ju alltså att jag måste vara ryggradslös.

Innan nålarna genomborrade min graciösa lekamen så fick jag lokalbedövning. När den släppte... *mållös*

Dock fick jag påbörja min Solu-Medrolbehandling (kortisondropp). I dryg två timmar fick jag sitta ute i korridoren, eller rättare sagt... jag skulle ha suttit men jag stolpade omkring och störde mina arbetskamrater. Varje gång sköterskan skulle kolla hur droppet såg ut så hade jag försvunnit. Jo, jag saknar mina arbetskamrater väldigt mycket. Jag har ju suttit isolerad hemma i en månad nu. Ibland kom en och annan läkare också och satte sig hos mig och frågade hur det var med mig. Snällt av dem. Snart har alla 350 arbetskamraterna hört att jag har ms och de är alla så bekymrade över mig. Det värmer.

Droppet hade omedelbar verkan. Jag kunde knappt gå till doktorn, men tre timmar senare gick jag mycket ledigare. I kväll går jag normalt utan krycka här hemma. Hoppas det håller i sig. Nu ska jag få behandling även i morgon och i övermorgon. Två biverkningar har jag varnats för och den ene har jag redan. Metallsmak i munnen. Kan man väl stå ut med? Den andra biverkningen är att jag förmodligen inte kommer att sova en timme den närmaste veckan. Medicinen gör mig euforisk. Ett tråkigt observandum är att jag av medicinen kan utveckla diabetes. Har jag det latent (jo, det ligger i släkten) så kan det bryta ut nu, varför man varje dag kontrollerar mitt blodsocker. Och jag med min tur får väl den sjukdomen också. Men så vadå... Sjukdomar är inget man väljer att få och kan inte göra något åt mer än lära sig leva med dem och acceptera dem.

Jag blev nu sjukskriven heltid fram till den 20 augusti. Att jag fått nytt skov kan bero på sommaren och värmen. Stressat har jag inte gjort eftersom jag nu gått hemma. Oroat mig har jag dock gjort och det är farligt, farligt. Bossen lugnade mig lite i dag genom att säga att hon har en liten plan för att ha någon ersättare för mig på måndag då jag skulle börjat jobba. Den tanken har jag inte kunnat släppa riktigt under min semester. Mitt största problem är att jag alltid känner press på mig även då jag inte borde göra det. But that's me! Jag bryr mig - mer om andra än mig själv. Varför har jag blivit sådan? Förr brydde jag mig inte. Mognad?

I dag blev det bara om ms här. Just det gör mig så tveksam om hur jag uppfattas på Internet. Jag är mer än ms. Det är bara en liten jobbig del av mig.

Vidare tog det i dag bara två timmar att skriva ovan. Kunde inte symtomen gått tillbaks lite i händerna också? I går när jag rakade mig så fick min arm ett spastiskt ryck och kört in hyveln i mitt "friska" öga. Det kunde slutat illa. Tur inte bladen träffade, utan det var den gummiförsedda delen av hyveln. De senaste dagarna när jag duschat har jag slagit mig rätt illa då jag inte kommer upp i det *jäkla* badkaret. Varför har man inte fristående duschkabin? Har kollat upp detta med byte av bostad. Tydligen måste kommunen hänvisa till särskilt boende för att jag ska kunna få något. Det har ju bevisligen inte hjälpt att ringa till det kommunala bostadsföretaget (som jag tidigare berättat om). Stått först i kön sedan nio månader. Fått ett erbjudande (oktober 1998) som man råkade schabbla bort och nu leker man oförstående och förstår inte att man gjort någon miss. Och naturligtvis försöker man nu inte rätta till felet eller kompensera det på något sätt och vis.

Ajajajaj, måste vila... skitont i ryggen av nålarna... Hm, kan de ha glömt kvar någon nål?